

meget klarere affattet end den tilsvarende § 5 i den gamle Lov og altsaa betyder en Forbedring.

I § 6 er der en Bestemmelse — den stod for Resten, saa vidt jeg husker, ogsaa i den gamle Lov — om, at naar der udbryder Mund- og Klovesyge paa en Ejendom, maa Heste fra denne Ejendom ikke komme paa offentlig Vej. Denne Bestemmelse er efter min Mening forkastelig, dels fordi den altid bliver overtraadt, og dels fordi den ikke er nødvendig. Naar en Mand har Jord liggende op til offentlig Vej, og han skal ud paa sin Jord for at behandle den — og det er ifølge Loven tilladt —, saa er det aldeles nødvendigt, at han kommer med sine Heste paa offentlig Vej. De ærede Medlemmer ved, at under de Epidemier, der har hersket, har de Mennesker, der har haft Sygdommen paa Gaarden, færdes paa offentlig Vej med deres Heste til Trods for, at det var forbudt i Loven, og jeg er en Modstander af, at der staar noget i Loven, som ikke bliver overholdt. Men Bestemmelsen er ogsaa overflødig. Derimod vilde jeg finde det rigtigt, om der i Loven blev indsat en Bestemmelse om, at Hestene fra en Ejendom, hvor der er Mund- og Klovesyge, ikke maa staldes ind andre Steder, og naar man færdes med dem paa offentlig Vej, skal man i Forvejen desinficere deres Hove. Dette kunde man faa overholdt, og det mener jeg vil være mere betryggende end et Forbud, som man ved ikke bliver overholdt.

Bestemmelsen i § 8 om, at man ikke gaar til Nedslagning af en Besætning eller en Del deraf, før Veterinærfysikus har afgivet Erklæring i Sagen, synes at være meget fornuftig og betryggende. Det er indlysende, at en enkelt Dyrlæge kan tage fejl; naar flere Dyrlæger kommer til at optræde sammen, er det mindre sandsynligt, at de tager fejl, og Landmændene er nu en Gang ikke tjente med at faa nedslaaet deres Besætning, fordi Dyrlægen formoder, at den lider af en Sygdom, som den maaske i Virkeligheden ikke lider af. Derfor finder jeg disse Bestemmelser betydelig mere betryggende end dem, der fandtes i den gamle Lov. Ligeledes kan jeg indrømme Rigtigheden af den Forandring, der er sket i § 8 om, at der udbetales fuld Erstatning, hvis man nedslaaer en Besætning paa Grund af Mund- og Klovesyge, medens der efter den nuværende Lov kun ydes $\frac{4}{5}$ af Værdien; men jeg kan ikke nægte, at jeg vilde anse det for rigtigt, om man udvidede denne Regel

til at gælde alle Tilfælde, hvor man nedslaaer en Besætning. Jeg kan ikke se, hvilken Ret Samfundet har til at kræve, at en Ejer af en Besætning skal bære en Del af det Tab, der foraarsages ham, fordi det offentlige nedslaaer hans Besætning. Jeg tror, det var forældede og noget smaalige Betragtninger, der ved den tidligere Lovs Affattelse gjorde sig gældende paa dette Omraade, og jeg vilde anse det forstemmende med Nutidens Krav, at man gik til at yde fuld Erstatning i alle Tilfælde, hvor det offentlige kræver en Besætning nedslaaet.

I § 9 staar der nogle Bestemmelser om, at det ikke skal være nødvendigt straks at nedslaa en Hund, som en Dyrlæge har erklæret for lidende af Hundegalskab, men man skal kunne opsætte Nedslagning, indtil Veterinærfysikus har foretaget Undersøgelse i Sagen. Paa dette Omraade finder jeg, det er meget letsindigt at gaa til saadanne Bestemmelser. Hvor man staar overfor en saa farlig Ting som et Udbrud af Hundegalskab, maa man ogsaa gaa til de mest absolutte Sikringsforanstaltninger. Derfor kan jeg ikke tiltræde, at Nedslagning af en gal Hund kan opsættes; den maa ske øjeblikkelig, og saa maa Hundens Hoved indsendes til Undersøgelse af bakteriologisk Laboratorium, saa man kan faa konstateret, om Hunden virkelig har været angrebet af Hundegalskab. Da det er en overordentlig farlig Sygdom, som kan medføre rene Katastrofer for Befolkningen, skal jeg stærkt henstille, at man ikke følger Forslagets Bestemmelse paa dette Omraade.

I § 10 kunde jeg meget ønske at faa optaget en Sygdom, som optræder meget hyppigt i vore Besætninger, nemlig Børbetændelse. Børbetændelse er vel nok den Sygdom, som hænger Landets Besætninger mest af alle, og jeg tror at turde sige, at det paa den anden Side er en Sygdom, som i det mindste i mange Tilfælde bliver næsten ganske negligeret af de Mennesker, som skal behandle de paagældende Dyr. Naar man har set de Lidelser, der er forbundne med Forløbet af Børbetændelse hos en Ko, er man fuldstændig klar over, at her er et Omraade, hvor det kræves, at der ydes Dyrene den allervarsomste og omhyggeligste Pleje under Sygdommens Forløb. Det er en Sygdom, man ikke kan overlade til den første den bedste, som maaske fuldstændig mangler Følelse for Dyrene. Naar man har set den Maade, hvorpaa denne Sygdom som Regel modvirkes, nemlig ved Indsprøjtninger i Børen, har